

Čís. 14937.

K § 33 zák. o prac. soudech.

Navrhla-li strana v odvolacím řízení v pracovní věci, by byl opakován důkaz listinami, jimiž byl důkaz již prvním soudem proveden, nebylo třeba, by soud vydal nové průvodní usnesení.

Československý právní řád nezná všeobecné valorisace. Zaměstnanec (obecní) nemůže se domáhati rozdílu mezi platem, jaký dostává, a platem, jaký by dostával, kdyby byl zvalorisován podle relace koruny československé k zlaté koruně rakousko-uherské jeho plat upravený služební pragmatikou z roku 1912.

(Rozh. ze dne 6. února 1936, Rv II 11/36.)

Žalobce se domáhá na žalované obci plnění služebních požitků příslušejících mu za dobu od 1. července 1931 do 31. prosince 1932, a to jednak na penězích v částce 3.635 Kč 92 h, jednak dodání 45 q uhlí, jež v žalobě ocenil na 2.000 Kč. Tyto nároky vyvozuje jen ze služební pragmatiky pro úředníky a zřízence města P. ze dne 1. května 1912, o které tvrdí, že to byla poslední souhlasná úprava jeho služebního poměru a že nemohla býti později změněna jednostrannými akty žalované obce. Žalobce tvrdil, že mu v době od 1. července 1931 do 31. prosince 1932 příslušel podle této služební pragmatiky z roku 1912 nárok na roční plat 3.300 Kč, ale zároveň hájil stanovisko, že z této předválečné úpravy vyplývá jeho nárok na předválečný plat, a proto požaduje, aby tento jeho předválečný plat byl valorisován podle měnového indexu, t. j. podle relace obsahu koruny československé ke zlaté koruně rakousko-uherské, a to na částku 21.472 Kč ročně. N i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Není opodstatněna dovolatelova výtku, že odvolací soud neprojednal věc znovu ve smyslu § 33 zák. č. 131/31 Sb. z. a n., nýbrž že se spokojil s postupem podle § 486 c. ř. s. K sepsání protokolu o ústním odvolacím jednání bylo sice nesprávně použito formuláře určeného pro ústní odvolací jednání podle § 493 c. ř. s., ale z obsahu tohoto protokolu lze seznati, že se odvolací soud řídil v podstatě předpisy civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními, neboť podle zápisu učinily strany své přednesy a přednesly ve věci při ústním jednání odvolacím totéž, jak v řízení v první stolici. V odvolání žalobce navrhl, aby odvolací soud opět provedl veškeré listinné důkazy v první stolici navržené, zejména by opakoval důkaz protokolní knihou o schůzích městského zastupitelstva z roku 1921. Avšak žalobcem navržené listinné důkazy byly připuštěny a provedeny

již soudem první stolice, předložené listiny byly připojeny ke spisům a staly se součástí procesní látky, odvolací soud je měl po ruce a mohl je tedy přezkoumati, k čemuž nebylo třeba, by vydával za tím účelem ještě zvláštní průvodní usnesení. Odvolací řízení není tedy vadné. — V době od 1. července 1931 do 31. prosince 1932, o kterou jediné ve sporu jde, vyplácela žalovaná obec žalobci 1.415 Kč 80 h měsíčně, t. j. 17.001 Kč 60 h ročně. Žalobní nárok, pokud jde o rozdíl v peněžitém platu, spočívá tedy vlastně v rozdílu mezi hodnotou koruny rakousko-uherské měny a koruny československé. Podle toho tkví jádro sporu v otázce, zda takto uplatňovaný žalobcův nárok na valorisovaný plat jest opodstatněn. V souzené věci jest se omeziti na řešení této otázky, protože žalobní nárok na výplatu zadržených peněžitých požitků není o nic jiného opřen. Avšak žalobní žádosti o zaplacení částky 3.635 Kč 92 h na zadrženém peněžitém platu by nebylo lze vyhověti ani tehdy, kdyby bylo přistoupeno na žalobcovo stanovisko, že mu za dobu od 1. července 1931 do 31. prosince 1932 přísluší nárok na takový plat, jaký měl míti podle služební pragmatiky ze dne 1. října 1912, jak vyplýne z těchto úvah: Náš právní řád nezná všeobecné valorisace. Československý stát uznal potřebu valorisace jen pro určité právní poměry a učinil tak zvláštními právními předpisy, které však se nevztahují na souzenou věc (viz rozh. čís. 9519 Sb. n. s.). Jinak byla předpisem § 6 zák. ze dne 10. dubna 1919 čís. 187 Sb. z. a n. vyloučena valorisace obecně a výslovně pro všechny závazky znějící na koruny rakousko-uherské měny splatné v oblasti zdejšího státu, při nichž na místo staré rakousko-uherské koruny nastoupila Kč v poměru 1:1, nehledíc k rozdílu ve vnitřní hodnotě bývalé koruny rakousko-uherské a nynější koruny československé. Ani pozdější úpravy platů zaměstnanců ve službách státních a samosprávných, k nimž došlo vydáním zvláštních závazných norem, nebyly prováděny ve formě valorisace předválečných platů na základě měnového indexu, nýbrž samostatně. Žalobce se ostatně vůbec pro sebe nedovolává pozdějších úprav platů samosprávných zaměstnanců, naopak se brání proti tomu, by pozdější předpisy o úpravě platů samosprávných zaměstnanců byly naň vztahovány. K odůvodnění svého nároku na valorisovaný předválečný plat odkazuje dovolatel marně na ustanovení občanského zákoníka o přiměřené mzdě (§ 1152 obč. zák.) a o dobrých mravech (§ 879 odst. 1 obč. zák.). Ustanovení § 1152 obč. zák. o přiměřeném platu nelze použiti tehdy, byl-li plat stanoven smlouvou, a ani o rozporu výše služebního platu s dobrými mravy nelze mluvit v případech, kde plat byl ujedнан smluvně, protože zákon připouští v § 1152 obč. zák. dokonce i úmluvu o bezplatnosti služeb. Z toho plyne, že žalobcův nárok, opřený o valorisaci jeho předválečného služebního platu podle měnového indexu, není opodstatněn. Pro rozhodnutí o něm nebylo proto ani třeba uvažovati o otázce, zda žalovaná obec byla či nebyla oprávněna měniti jednostranně žalobcův služební poměr, upravený v roce 1912, na základě pozdějších předpisů zákonů čís. 495/1921, 394/1922 a 103/1926 Sb. z. a n., jež žalobce označuje jako »zákony redukční«.